

POSTANOWIENIE

Dnia 19 listopada 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Barbara Skoczowska

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.
po rozpoznaniu w dniu 19 listopada 2014 r.
sprawy **D. S.**,
skazanego za popełnienie przestępstw z art. 282 k.k. i innych,
z powodu kasacji, wniesionej przez obrońcę skazanego,
od wyroku Sądu Okręgowego w Ś. z dnia 23 stycznia 2014 r.,
zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w K. z dnia 17 lipca 2013 r.

postanowił

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. obciążyć skazanego D. S. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego;**
- 3. zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz adw. T. P. z Kancelarii Adwokackiej kwotę 442,80 zł (czterysta czterdzieści dwa zł 80/100), w tym 23 % podatku VAT, z tytułu wynagrodzenia za sporządzenie i wniesienie kasacji.**

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Ś., wyrokiem z dnia 23 stycznia 2014 r., po rozpoznaniu apelacji prokuratora na niekorzyść oskarżonego w części dotyczącej orzeczenia o karze, zmienił wyrok Sądu Rejonowego w K., z dnia 17 lipca 2013 r. D. S. został prawomocnie skazany za przestępstwa zakwalifikowane:

1. z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k., za które wymierzono mu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności,

2. z art. 282 k.k. w zw. z art. 12 k.k., za które wymierzono mu karę roku pozbawienia wolności,
3. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k., za które wymierzono mu karę 10 miesięcy pozbawienia wolności,
4. na mocy art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. po połączeniu orzeczonych kar jednostkowych, wymierzono karę łączną roku i 8 miesięcy pozbawiania wolności, a na mocy art. 46 § 1 k.k. orzeczono obowiązek naprawienia szkody.

Od powyższego wyroku Sądu Okręgowego w Ś., kasację na korzyść skazanego wniósł obrońca i zarzucając „rażące naruszenie przepisów postępowania, mające istotny wpływ na treść wyroku tj.:

1. art. 454 § 2 k.p.k. polegające na orzeczeniu wobec skazanego przez Sąd Odwoławczy surowszej kary pozbawienia wolności, przy jednoczesnej zmianie ustaleń faktycznych Sądu I instancji przyjętych za podstawę wyroku, poprzez umotywowanie uchylecia rozstrzygnięcia dotyczącego warunkowego zawieszenia wykonania kary łącznej orzeczonej wobec skazanego wyrokiem Sądu I instancji tym, że skazany doprowadził pokrzywdzonego do takiego stanu psychicznego, iż ten miał myśli samobójcze i bliski był pojęcia próby samobójczej, podczas gdy takich ustaleń faktycznych nie poczynił Sąd I instancji,
 2. art. 434 § 1 k.p.k. polegające na orzeczeniu na niekorzyść skazanego poza granicami środka odwoławczego pochodzącego od oskarżyciela publicznego, poprzez zmianę wyroku Sądu I instancji przez przyjęcie za podstawę rozstrzygnięcia z punktu X wyroku Sądu I instancji, dotyczącego obowiązku naprawienia szkody – art. 46 § 1 k.k. w miejsce art. 72 § 2 k.k. i jednocześnie wyeliminowanie sformułowania „w terminie 6 miesięcy od uprawomocnienia się wyroku”, podczas gdy w apelacji pochodzącej od oskarżyciela publicznego zarzucono tylko rażącą niewspółmierność kary przejawiającą się w warunkowym zawieszeniu jej wykonania”,
- wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w pkt I części dyspozytywnej i przekazanie sprawy w tym zakresie Sądowi II instancji do ponownego rozpoznania.

Prokurator Prokuratury Okręgowej wniósł o oddalenie kasacji obrońcy skazanego z powodu jej oczywistej bezzasadności.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Kasacja obrońcy skazanego D. S. jest oczywiście bezzasadna, w rozumieniu art. 535 § 3 k.p.k. i jako taka została oddalona.

Wbrew twierdzeniom skarżącego, Sąd odwoławczy nie poczynił żadnych nowych ustaleń faktycznych przyjętych za podstawę wyroku Sądu I instancji, jak również nie zmienił katalogu okoliczności obciążających, czy też łagodzących, a jedynie w sposób prawidłowy ocenił okoliczności mające wpływ na wymiar kary przytoczone przez Sąd Rejonowy. Sąd I instancji wskazał, że sytuacja w jakiej znalazł się pokrzywdzony doprowadziła do dezorganizacji jego życia, oraz że obawiał się on oskarżonego, nie mógł pracować zawodowo, a kolejne żądania finansowe zmuszały go do pożyczania pieniędzy od najbliższych członków rodziny, co doprowadziło go do jego złego stanu psychicznego. Jako dowód na poparcie tych ustaleń faktycznych Sąd I instancji wskazał zeznania pokrzywdzonego, świadków oraz opinię sądowo-psychiatryczną. W opinii tej natomiast jednoznacznie wskazano, że „zależność od podejrzanego, z której nie umiał się wyzwolić mogła wyzwolić u pokrzywdzonego myśli samobójcze i doprowadzić do podjęcia próby samobójczej”. Wskazuje to jednoznacznie, że użyte przez Sąd odwoławczy, a obecnie kwestionowane przez obrońcę sformułowania zostały wprost zaczerpnięte z opinii sądowo-psychiatrycznej, do której również wprost odwoływał się Sąd I instancji. Nie została więc naruszona zasada *ne peius* określona w art. 454 § 2 k.p.k.

Nie można zgodzić się również z drugim zarzutem podniesionym w kasacji obrońcy skazanego. Sąd Odwoławczy nie przekroczył bowiem granic środka odwoławczego orzekając o obowiązku naprawienia szkody w oparciu o przepis art. 46 § 1 k.k. oraz wyeliminowanie sformułowania określającego okres do naprawienia szkody. Przypomnieć należy, że Sąd I instancji orzekł wobec oskarżonego D. S. na podstawie art. 72 § 2 k.k. obowiązek naprawienia szkody w terminie 6 miesięcy od daty prawomocności wyroku. Skoro więc Sąd odwoławczy, uwzględniając apelację prokuratora, uchylił rozstrzygnięcie o warunkowym zawieszeniu kary pozbawienia wolności, to oczywistym jest, że podstawa prawna orzeczonego obowiązku nie mogła się ostać. Sąd odwoławczy orzekając ten obowiązek z urzędu na wniosek pokrzywdzonego, na innej podstawie prawnej, nie doprowadził do pogorszenia się sytuacji oskarżonego i nie przekroczył granic skargi odwoławczej.

Sąd zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. T. P. kwotę 442,80 zł, w tym 23 % podatku VAT, z tytułu wynagrodzenia za sporządzenie i wniesienie kasacji na mocy art. 29 prawa o adwokaturze w zw. z § 14 ust. 3 pkt. 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie...(Dz.U.2002, nr 163, poz. 1348).

Mając powyższe na uwadze, wobec nie stwierdzenia naruszenia przepisów prawa wskazanych w kasacji, Sąd Najwyższy orzekł jak w części dyspozytywnej postanowienia, obciążając skazanego D. S. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego w oparciu o przepis art. 636 § 1 k.p.k.